

Arrest

**nr. 97 257 van 15 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat T. LEMMENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 januari 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 juli 2012.

1.3. Op 27 juli 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 juli 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Qaria Mansoor, in het district Qarchaye, in de provincie Laghman. De man van uw tante, K.(...) genaamd, kwam vaak naar uw huis en sprak dan over de islam, de taliban, de jihad en de Amerikanen die Afghanistan bezetten. Uw broer, B.(...) A.(...), had veel contact met K.(...). Een tweetal jaar geleden is uw broer spoorloos verdwenen. U weet niet wat er met hem is gebeurd. Ook na de verdwijning van uw broer kwam K.(...) bij jullie thuis en sprak hij over de jihad en de Amerikanen. U ging ondertussen niet meer naar school, maar u ging wel nog naar de moskee voor het gebed en volgde lessen in de 'madrassa' (koranschool). Ook in de moskee werd er over de jihad en de taliban gesproken. In de zomer van 2011 (1390, volgens de Afghaanse kalender) vroeg K.(...) u om hem te vergezellen naar de moskee voor het gebed. Na het gebed nam hij u en enkele vrienden mee voor een wandeling. Jullie liepen tot bij een auto waar enkele taliban bij stonden. Ze toonden jullie bomvesten, explosieven en andere wapens die in de auto lagen. U keerde terug naar huis en vertelde aan uw moeder wat u had gezien en dat u vreesde te worden gedwongen om mee te doen aan een zelfmoordaanslag. Zij gaf u geld en nog diezelfde avond reisde u naar Kabul, naar uw oom, W.(...). Hij was die avond niet beschikbaar voor u, maar nadat u hem de avond daarna had uitgelegd wat er was gebeurd, reisde hij naar Laghman. Toen hij terug thuis was vertelde hij u dat de taliban nog naar uw huis was gekomen, op zoek naar u. Ondertussen was ook de politie naar jullie huis gekomen en bij een huiszoeking werden enkele wapens gevonden. U vermoedt dat de taliban die daar hadden verstoppt. Uw vader werd vervolgens gearresteerd, omdat hij omwille van wapenbezit van samenwerking met de taliban werd verdacht. U zou eveneens van samenwerking met de taliban zijn verdacht, omwille van deze wapens. Uw oom besloot een oplossing voor u te zoeken en regelde uw vlucht uit Afghanistan. Op 12 januari 2012 bent u, na een reis van een drietal maanden, in België aangekomen en heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw taskara voor (een origineel duplicaat) en de enveloppe in dewelke deze taskara vanuit Afghanistan werd verstuurd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Vage verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten eerste bleek u zeer weinig toelichting te kunnen geven over K.(...), de man van uw tante, die aan de basis van uw problemen zou hebben gelegen. U stelde dat hij u wilde inlijven bij de taliban en u wilde aanzetten tot het plegen van een zelfmoordaanslag, maar u kon deze bewering in het geheel niet concretiseren. U kon meebepaald geen uitleg geven over de banden van K.(...) met de taliban. U stelde zijn functie bij de taliban niet te kennen en niets te weten over zijn preciese activiteiten. U wist enkel dat hij soms met mensen van de taliban sprak en met hen naar de moskee kwam (CGVS, p. 6 en 8). U verwees hieromtrent naar twee leden van de taliban, M.(...) Z.(...) G.(...) en Commandant A.(...), maar bleek enkel hun namen te kennen. U kon geen verdere informatie geven over deze twee personen (CGVS, p. 7 en 11). In alle redelijkheid kan evenwel worden verwacht dat u toch wat meer uitleg zou kunnen geven over de banden die K.(...) met de taliban zou hebben. U bleek hiertoe niet in staat, waardoor vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder beschreef u K.(...) als iemand die veel over de jihad sprak, de Amerikanen en de taliban (CGVS, p. 4 en 17), maar bleek u geen enkele lokale talibanstrijder of -commandant te kennen. U beweerde overigens niemand anders te kennen uit de omgeving die banden zou hebben met de taliban (CGVS, p. 11, 16 en 17). Dit is zeer opmerkelijk. Indien u werkelijk werd benaderd door een aanhanger van de taliban, die dan ook nog vaak over de taliban en de jihad sprak, kan worden verwacht dat u toch wat meer uitleg kan geven over de lokale taliban. Dit geldt des te meer, aangezien u, aldus uw verklaringen, in een dorp woonde waar de overheid geen toegang had en dat volledig onder controle van de taliban stond (CGVS, p. 11 en 16) en u bovendien een moskee zou hebben bezocht waar veel over de taliban en de jihad werd gesproken (CGVS, p. 7).

Daarnaast stelde u dat K.(...) een job bij de Afghaanse overheid had, maar wist u in het geheel niet wat hij deed, of waar hij juist werkte. U wist zelfs niet of hij als burger of niet-burger voor de Afghaanse overheid werkte (CGVS, p. 6). Dat u niets zou weten over zijn officiële functie, is eveneens bedenkelijk en laat verder toe te twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen.

Voorgaande vaststellingen laten toe vraagtekens te plaatsen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat de man van uw tante banden zou hebben met de taliban en u via hem dreigde te worden ingelijfd bij de taliban.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vrees door K.(...) te worden gemobiliseerd als talibanstrijder, wordt bovendien bevestigd door andere vage verklaringen. Zo had u er geen enkel idee van waar u een opleiding/training zou moeten volgen (CGVS, p. 16) en kende u niemand die eerder door K.(...) zou zijn ingelijfd bij de taliban met het oog op het volgen van een militaire training (CGVS, p. 16).

Ten tweede kon u in het geheel geen uitleg geven over het lot van uw vader en stelde u er geen idee van te hebben wat er met hem was gebeurd sinds u uw dorp verliet (CGVS, p. 11). U heeft er geen idee van naar waar hij werd meegenomen. U stelde dat er wapens in de veevoederbak werden gevonden en verwees naar "pistolen, wapens en bommen", maar u bleek eigenlijk niet te weten welke wapens er juist werden gevonden. Voorts kon u geen andere details geven over de huiszoeking en hieruit volgende arrestatie (CGVS, p. 10 en 11). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u ook over dit aspect meer toelichting kan geven en toch wel weet of uw vader nog steeds zou zijn gearresteerd of niet, aangezien u wel in staat bent om contact te hebben met uw oom in Afghanistan en het voor uw oom mogelijk bleek om een origineel van uw duplicaat van uw taskara op te sturen. De loutere ontkenning geen enkel ander contact te hebben met uw oom, en dus geen verdere uitleg te kunnen geven over uw vader, is niet overtuigend. Bovendien dringt de vraag zich op waarom de autoriteiten de veevoederbak van uw vader zouden komen doorzoeken, aangezien u zelf stelt dat het dorp wordt gedomineerd door de taliban en de autoriteiten daar niet aanwezig zijn (CGVS, p. 11). Dat de Afghaanse overheid zich omwille van uw vader in het hol van de leeuw zou wagen, is weinig plausibel. Eerder zou men kunnen verwachten dat de taliban zelf represailles zouden nemen mochten zij u of uw vader viseren of willen intimideren. Zij hadden het - volgens u - toch voor het zeggen in het dorp.

Uw uiterst vage en ongerijmde beweringen over de huiszoeking en arrestatie brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook verder in het gedrang.

Ten derde zetten enkele uiteenlopende verklaringen uw geloofwaardig verder op de helling. Zo dient te worden opgemerkt dat u uw problemen aan de start van de zomer situeerde (CGVS, p. 3) en dat u verklaarde zo'n drie maanden onderweg te zijn geweest van Kabul naar België (CGVS, p. 15). U zou bovendien op 12 januari 2012 in België zijn aangekomen. Indien u werkelijk drie maanden onderweg was en vlak na de start van de door u aangehaalde problemen uw land zou hebben verlaten, zou dit betekenen dat u ergens in oktober 2012, dus na de zomer - ook volgens de Afghaanse kalender - uw land zou hebben verlaten. De vaststellingen omtrent deze tijdstippen vallen moeilijk te rijmen. U stelde daarnaast op het CGVS dat u nog diezelfde avond, nadat K.(...) u de wapens had getoond, naar Kabul ging, naar uw oom (CGVS, p. 7). Op de DVZ beweerde u daarentegen dat u de dag nadat u de wapens zag naar Kabul bent vertrokken (DVZ vragenlijst, dd. 12 juni 2012, punt 5). Ook dergelijke uiteenlopende verklaringen klemmen en roepen vragen op bij de geloofwaardigheid van uw persoonlijk asielrelaas. Dat u niet meer zou weten of u na die pijnlijke ontdekking in de veevoederbak al dan niet nog de nacht in uw eigen huis heeft doorgebracht, met alle risico's van dien, is niet aanvaardbaar.

In het algemeen dient te worden gesteld dat uw jeugdige leeftijd geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen. Redelijkerwijs mag ook van iemand van een jonge leeftijd worden verwacht een degelijke uitleg te kunnen geven over de omstandigheden die aan de basis van zijn vlucht en asielaanvraag liggen. U blijkt deze uitleg echter over essentiële elementen in uw verhaal niet te kunnen verschaffen. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) vermag niet voorgaande vaststellingen te wijzigen, aangezien dit document een bewijs van uw identiteit en nationaliteit vormt, dewelke hier niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel, hoewel u afkomstig bent uit Laghman. Uw oom woont en werkt immers in Kabul, hij handelt er in voertuigen én u verbleef al bij hem. Deze oom was u eerder al ter hulp geschoten. Het is overigens deze oom, met wie u nog contacten heeft, die u uw documenten opstuurde vanuit Kabul. Ook uw vader zou regelmatig naar Kabul zijn gegaan, als chauffeur. U geeft zelf aan dat Kabul niet zo ver is van uw dorp, op twee à drie uur reizen met de wagen (CGVS, p. 15). In alle redelijkheid kan worden aangenomen dat u in Kabul over een toegankelijk sociaal en familiaal netwerk beschikt, waarop u beroep kan doen. De enige reden die u aanhaalt waarom dit niet zou kunnen, is dat de taliban er u onmiddellijk zouden terugvinden. Aangezien aan uw zelfverklaarde vrees voor vervolging vanwege taliban of overheid geen verder geloof kan worden gehecht, kan dit argument niet worden

weerhouden (CGVS, p. 15). U stelt zelf letterlijk dat wanneer iemand geen problemen heeft, die overal kan gaan wonen. Er is dus geen enkele reden waarom u uw familie in de stad Kabul niet zou kunnen vervoegen en uw leven aldaar niet zou kunnen verderzetten.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan-veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsverplichting (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet)) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, stelt verzoeker zich niet te kunnen verzoenen met de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij voert aan niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij vreest te zullen worden ingezet door de taliban of te worden vermoord en omdat hij aldaar de algemene onveiligheidssituatie vreest. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoeker behoudens de motiveringsplicht nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zeer weinig toelichting kan geven over K., de man van zijn tante die hem wilde inlijven bij de taliban en die hem wilde aanzetten tot het plegen van een zelfmoordaanslag en hij in het bijzonder geen uitleg kan geven over diens banden met de taliban, hij geen enkele lokale talibanstrijder of –commandant blijkt te kennen terwijl hij nochtans blijkens zijn verklaringen in een dorp woonde waar de overheid geen toegang had en dat volledig onder controle van de taliban stond en hij bovendien een moskee zou hebben bezocht waar veel over de taliban en de jihad werd gesproken, hij stelt dat K. een job bij de Afghaanse overheid had maar in het geheel niet weet wat hij deed of waar hij juist werkte, hij geen idee heeft waar hij een opleiding/training zou moeten volgen en hij niemand kent die eerder door K. zou zijn ingelijfd bij de taliban met het oog op het volgen van een militaire training, (ii) hij in het geheel geen uitleg kan geven over het lot van zijn vader en hij er geen idee van heeft wat er met hem was gebeurd sinds verzoeker zijn dorp verliet terwijl hij nochtans in staat is om contact te hebben met zijn oom in Afghanistan en het voor zijn oom mogelijk bleek om een origineel van het duplicaat van zijn taskara op te sturen en hij uiterst vage en ongerijmde verklaringen aflegt over de huiszoeking en de arrestatie van zijn vader, zoals wordt toegelicht, (iii) zijn verklaringen omtrent het begin van zijn problemen, zijn vertrek uit Afghanistan en zijn reistijd van Kabul naar België moeilijk te rijmen vallen en hij daarnaast uiteenlopende verklaringen aflegt over het feit of hij nadat hij de wapens zag al dan niet nog de nacht in zijn eigen huis heeft doorgebracht, (iv) zijn jeugdige leeftijd geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen daar ook van iemand van een jonge leeftijd redelijkerwijs mag worden verwacht een degelijke uitleg te kunnen geven over de omstandigheden die aan de basis van zijn vlucht en asielaanvraag liggen, (v) zijn taskara niet vermag voorgaande vaststellingen te wijzigen aangezien dit document een bewijs van zijn identiteit en nationaliteit vormt, gegevens dewelke niet ter discussie staan en (vi) hij een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kabul, waar zijn oom woont en werkt, bij wie verzoeker al verbleef, met wie hij nog contacten heeft en die hem zijn documenten opstuurde vanuit Kabul en waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 juli 2012 (CG nr. 1210136), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in

aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten niet genoeg informatie te hebben verschaft, betoogt verzoeker dat hij op het Commissariaat-generaal meer dan drie uren heeft verteld over wat hem overkomen is, dat zijn verklaringen duidelijk en gedetailleerd waren en dat men bezwaarlijk kan stellen dat hij niet genoeg moeite heeft gedaan om zaken te weten te komen. Hij stelt dat dit vanuit België bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk is. Verzoeker verduidelijkt dat hij geen inkomen heeft en hij dan ook geen uren- of zelfs minutenlang kan telefoneren om die informatie op te vragen. Op het internet zal ook niet veel te vinden zijn en bovendien is het moeilijk om in het opvangcentrum zelfs maar op het internet te geraken. In internetcafés moet betaald worden en hij heeft geen geld, aldus nog verzoeker. Het was voor hem dan ook quasi onmogelijk om meer informatie te bekomen.

Verzoeker overtuigt geenszins. Vooreerst kan zijn bewering dat hij vanuit België onmogelijk informatie kan bekomen niet verklaren waarom hij zeer weinig toelichting kan geven over K., de man van zijn tante die hem wilde inlijven bij de taliban en die hem wilde aanzetten tot het plegen van een zelfmoordaanslag, hij in het bijzonder geen uitleg kan geven over diens banden met de taliban, hij geen enkele lokale talibanstrijder of –commandant blijkt te kennen terwijl hij nochtans blijkens zijn verklaringen in een dorp woonde waar de overheid geen toegang had en dat volledig onder controle van de taliban stond en hij bovendien een moskee zou hebben bezocht waar veel over de taliban en de jihad werd gesproken, hij in het geheel niet weet wat K. deed als job of waar hij juist werkte, hij geen idee heeft waar hij een opleiding/training zou moeten volgen en hij niemand kent die eerder door K. zou zijn ingelijfd bij de taliban met het oog op het volgen van een militaire training. Dit betreft immers informatie waarover verzoeker reeds voor zijn vlucht uit Afghanistan had kunnen/moeten beschikken.

Voorts benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees correct in te kunnen schatten. De bewering dat het voor hem omwille van geldgebrek onmogelijk is om informatie op te vragen over het lot van zijn vader kan de Raad niet overtuigen en ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielrelaas beoordelen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker blijkens zijn verklaringen tijdens zijn reis en na zijn aankomst in België nog contact had met zijn oom, die hem een duplicaat van zijn taskara opstuurde (administratief dossier, stuk 3, p. 10-11 en p. 15). Zelfs al zou worden aangenomen dat verzoeker niet meer dan twee telefonische contacten met zijn oom heeft gehad, acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker van deze gelegenheden geen gebruik zou hebben gemaakt om aan zijn oom meer informatie te vragen over de huiszoeking, de arrestatie en het lot van zijn vader. De Raad acht het evenmin geloofwaardig dat verzoekers oom hieromtrent niet spontaan informatie zou hebben verschaft. Daarenboven wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de huiszoeking en de arrestatie van zijn vader: *“Bovendien dringt de vraag zich op waarom de autoriteiten de veevoederbak van uw vader zouden komen doorzoeken, aangezien u zelf stelt dat het dorp wordt gedomineerd door de taliban en de autoriteiten daar niet aanwezig zijn (CGVS, p. 11). Dat de Afghaanse overheid zich omwille van uw vader in het hol van de leeuw zou wagen, is weinig plausibel. Eerder zou men kunnen verwachten dat de taliban zelf represailles zouden nemen mochten zij u of uw vader viseren of willen intimideren. Zij hadden het - volgens u - toch voor het zeggen in het dorp.”*, overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers uiterst vage en ongerijmde verklaringen over de huiszoeking en de arrestatie de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder in het gedrang brengen.

2.5. Daarnaast ontkent verzoeker ten stelligste dat hij uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd.

2.5.1. Verzoeker voert aan dat hij zijn vertrek niet aan het begin van de zomer situeert maar eerder aan het einde ervan. Hij stelt niet te weten welke maand hij vertrokken is. Het was niet te koud, niet te warm maar het ging richting het koudere weer. Verzoeker meent dat dit blijkbaar verkeerd genoteerd is geweest.

Deze beweringen vinden niet de minste steun in het administratief dossier. De Raad leest in het gehoorverslag als volgt: *“Wanneer heeft u Afgb verlaten, herinnert u zich de datum? Neen, ik herinner mij de datum niet (...) Herinnert u zich de maand? Neen Was het warm, koud? Normaal weer, niet heel warm, normaal Ging het zomer of winter worden? Begin van het warme seizoen, dat moest nog komen (...) U kwam dus aan in Kabul, heeft u een tijdsindicatie, was dat ook begin zomer 1390? Ja, maar het weer in Kabul is warmer, t was daar warmer dan in Laghman”* (administratief dossier, stuk 3, p. 2-3 en p. 8). Verzoekers stelling in het verzoekschrift staat derhalve haaks op zijn verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Daar hij tijdens het gehoor tot tweemaal toe zijn vertrek aan het begin van de zomer situeerde, kan evenmin worden aangenomen dat zijn verklaringen hieromtrent verkeerd genoteerd zouden zijn geweest.

2.5.2. Daarnaast stelt verzoeker dat hij naar Kabul vertrok op dezelfde avond dat K. hem de wapens had getoond en dat ook hier sprake moet zijn geweest van een misverstand bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad leest in het administratief dossier: *“(...) Hier hebben we de bomvesten gezien en de wapens. Ze hebben ons daar uitleg gegeven hierover. Wanneer ik naar huis kwam vertelde ik alles aan mijn moeder. 's Avonds kwam K.(...) opnieuw naar ons thuis. Hij vroeg me om met hem naar het avondgebed te gaan. Mijn moeder heeft hem gezegd dat ik thuis moest blijven. De volgende dag gaf mijn moeder mijn wat geld en stuurde mijn naar Kabul bij haar broer W.(...)”* (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst CGVS, p. 3). Uit de lezing van het administratief dossier blijkt verder dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou en dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij niets meer aan zijn verhaal wenste toe te voegen, waarna hij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst CGVS, p. 3-4) en aldus te kennen heeft gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht zijn. Bovendien zijn verzoekers verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zodat de tegenstrijdigheid met zijn verklaringen omtrent het tijdstip van zijn vertrek naar Kabul zoals hij deze aflegde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (administratief dossier, stuk 3, p. 7 en p. 17-18) geenszins kan worden verklaard door een misverstand.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

2.6. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Verzoekers taskara toont slechts zijn identiteit en nationaliteit aan, gegevens dewelke niet ter discussie staan, doch vormt geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging. De enveloppe in dewelke deze taskara hem vanuit Afghanistan werd opgestuurd is niet dienstig voor de beoordeling van verzoekers vluchtmotieven.

2.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.2. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat het in de bestreden beslissing aangehaalde interne vluchtalternatief voor hem niet openstaat omdat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, zijn oom niet in Kabul woont. Deze woont volgens verzoeker in de provincie Laghman maar moet wel regelmatig in Kabul zijn voor zijn autohandel. Ook verzoeker heeft zelf nooit in Kabul gewoond en hij heeft er geen enkele band mee. Hetzelfde geldt voor zijn moeder. Hij heeft daar geen sociaal netwerk en men kan dan ook niet ernstig volhouden dat hij een band heeft met Kabul, aldus nog verzoeker.

Dergelijk verweer kan bezwaarlijk overtuigen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker meermaals uitdrukkelijk verklaarde dat zijn oom, de broer van zijn moeder, in Kabul woonde (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst CGVS, p. 3 en stuk 3, p. 3, p. 5 en p. 7). Verzoekers verklaringen in dit verband zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing de verklaringen aan te passen en bepaalde feiten eenvoudigweg te ontkennen.

Met betrekking tot het bestaan van een intern vluchtalternatief wijst de Raad op artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, waaruit volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Blijkens verzoekers verklaringen “vluchtte” hij naar zijn oom in Kabul, waar hij aldus over een toegankelijk sociaal netwerk beschikt. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij bij zijn oom in Kabul gaat wonen. Dit klemt des te meer daar aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban of de politie geen geloof kan worden gehecht.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Verzoeker, die als minderjarige voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, toont geenszins aan dat het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld bij zijn familie in de stad Kabul. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienstig.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in de stad Kabul op zich niet betwist. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat Afghanistan het gevaarlijkste land ter wereld is, dat het hele land in oorlog is, dat de commissaris-generaal zelf wijst op het volatiele karakter van het gewapend conflict, dat het vandaag rustig kan zijn geweest in bepaalde regio's doch deze morgen in brand kunnen staan en dat op de dag van het opstellen van huidig verzoekschrift nog acht onthoofde burgers werden gevonden, NAVO-soldaten werden aangevallen, verwond en gedood door een man die een uniform van het Afghaanse leger droeg en op verschillende plaatsen in Afghanistan groepen mensen werden geëxecuteerd, brengt verzoeker geen concrete en objectieve elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die in tegenstelling tot de door verzoeker aangehaalde algemene feiten specifiek betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Kabul, niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodat deze een nieuwe beslissing kan nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS